

Будинок мав багато вікон і багато світла. Великі вікна у важких дубових рамах годі було відхилити, тому на кожному підвіконні лежали довгі дерев'яні брусочки, якими підважували рами, а тоді відчиняли.

Дикунка, добре все зваживши, вирішила залишитись у Місті, але заховатися. Так вона опинилася на шістдесят четвертому поверсі хмародера, в затишному помешканні, де було тільки найнеобхідніше: широке зручне ліжко, шафа для одягу, важкий стіл, декілька стільців і ще один столик — у кутку біля вікна, де лежала велика дерев'яна коробка з коричневими та білими клітинками на поверхні.

Також на столику стояв годинник із двома циферблатами. Годинник був дуже старий. Дикунка придбала його, коли була маленькою дівчинкою, котру все сильніше захоплювала Гра. Тепер і магістри Гри, і маленькі дівчатка користувались електронними годинниками, які надійно відлічували час, додаючи після кожного ходу дві, три чи й тридцять секунд, і тому здавалося, що Гра могла тривати майже вічно. Та Дикунка любила свій старий годинник, у якому стрілка безжально підіймала прапорець: жодної секунди ніхто тобі не додавав. Час мав початок і кінець. Деколи вона натискала чорний гудзичок на годиннику, і стрілки на одному з циферблатів починали рухатися. Вони показували якийсь, тільки їм відомий, час, але він Дикунку не цікавив. Делікатне

цокання нагадувало приємну пору, коли вона перебувала в межах Гри і їй там було добре і затишно...

Кухня на шістдесят четвертому поверсі теж була дуже лаконічна. Під вікном стояв невеличкий столик із гарного світлого дерева. На блискучій стільниці де-не-де розпливалися темно-коричневі кола. Вони нагадували про той час, коли дерево було ще живе. Дикунка вважала, що воно й зараз живе. Вона любила притулятися вухом до коричневих кіл і тоді чула, як дерево дихає. Під протилежною стіною були плита, холодильник і стіл. Біля вікна — зручний фотель, у якому Дикунка читала, думала, дивилася на ліс, а часом писала, примостивши записник на колінах. Праворуч від фотеля стояло зовсім маленьке бюро з ноутбуком і роутером.

У затишній лазничці, крім душової kabіни і пральки, було дзеркало. Дикунка не любила дивитися в нього, та часом доводилося.

Їй подобалося, як минали її дні. Вона робила те, що любила, заробляла собі на життя тим, що їй приємно було робити. Прокидалася, коли прокидалось, і це ніколи не було дуже пізно. Потягувалася у своєму зручному ліжку, вхопившись руками за дубову побічницю, з насолодою тягнула кожен м'яз. Потому ступала босими ногами на підлогу, приємно теплу і влітку, й узимку, підходила до вікна і дивилася на ліс.

Під самим лісом вона вже давно помітила дивну споруду.

«Цікаво, чи хтось там живе?» — часом думала Дикунка.

Потому вона йшла до кухні, варила собі каву і готувала крихітну канапку. На маленьку скибочку хліба із зернятами клала шматочок сиру, а на нього — пів ложечки меду. Ще пів ложечки меду вона клала до рта і запивала водою. Цей солодкий ранковий ритуал їй дуже подобався. Дикунка відкушувала малесенькі шматочки хліба зі сиром і з медом і запивала їх кавою. Тоді вмикала ноут і заходила на сайт Гри, де магістри й аматори з цілого світу змагалися між собою.

Вона кидала виклик. Дивилася на прапорець країни свого суперника і намагалася згадати, яка там зараз пора доби. Деколи її виклик приймали гравці з країн, де саме була ніч. Чомусь вони не спали. Може, сумували? Чи щось їх тривожило? А може, вони так захоплювалися, пересуваючи фігурки на моніторі, що забували про сон?

Зазвичай Дикунка грала щоранку дві партії. Під час гри вона ставала діяльною та бадьорою, тож опісля могла починати свою роботу.

Коли минали дві години праці, наставав час для вправ.

Дикунка страшенно любила спорт і встигла випробувати себе у багатьох його видах, але найбільше

їй подобалися вправи, які вона колись придумала з двома своїми приятельками-близнючками, коли вони всі були ще зовсім юними дівчатками. Потому Дикунка постійно вдосконалювала цей комплекс, додавала нові вправи, ускладнювала їх, збільшувала кількість повторень, поки нарешті зробила його таким, що регулярне виконання цих вправ дозволяло їй підтримувати дуже добру форму. Вправлялася вона стільки, скільки їй хотілося. Деколи двадцять хвилин, а деколи й годину. Вправи робила під музику або слухаючи цікаві подкасти.

Після вправ Дикунка брала душ. Ще трохи працювала, готувала собі легенький обід і виходила на прогулянку.

Вона любила прогулюватись узліссями, а лісу трохи боялася. Люди, з котрими вона раніше мешкала, лякали її лісом, розказували, що там живуть хижі звірі, отруйні комахи, зміючки, птахи з гострими дзьобиками.

А ще в лісі легко заблукати. Дикунка чула, що можна орієнтуватися за сонцем, за мохом, пророслим на стовбурах дерев і на старих пенях, але не вміла цього робити. Ніхто її не навчив.

Але одного дня Дикунка не втрималася. Спочатку вона вирішила, що тільки зазирне за острівцець молоденьких сосен і повернеться на узлісся, а потім — хутко у свою затишну печеру на шістдесят

четвертому поверсі хмародера. Та за соснами вона побачила прегарну галявину.

Був липень, на галявині росли квіти неймовірної краси, яких Дикунка ніколи раніше не бачила. Вона стала на коліна і торкнулася носиком ніжного сердечка квітки. Носик став жовтим, і Дикунка голосно пчихнула. З-під її ніг випурхнула маленька пташка і сміливо глянула на Дикунку крихітними чорними оченятами, які ніби промовляли: «Ходімо, я покажу тобі щось дуже гарне».

Дикунка встала, обтрусила коліна, до яких причепилися сухі травинки і пахучі шпильки, поправила наплічник і пішла за пташкою, що летіла попереду, час до часу повертаючи голівку, ніби перевіряла, чи Дикунка йде за нею.

Біля трьох берізок пташка вирішила перепочити й сіла на гілку. Дикунка теж зупинилась і побачила, що у траві щось червоніє. Вона присіла, розгорнула тоненькі травинки, які надійно захищали суничне мереживо. Зірвала ягідку, поклала до рота і зрозуміла, що зроду ще не куштувала такої смакоти. Суниці були солодкі-пресолодкі. Дикунка назбирала їх цілу жменьку і з насолодою з'їла.

Пташка зірвалася з гілки і полетіла далі. Дикунка пішла за нею. Чомусь вона не думала про хижих звірів, про отруйних комах і про гостродзьобих птахів, а сміливо ввійшла за пташкою у справжній ліс.

Дикунка не дуже добре зналася на деревах, але дубки впізнала. Вона обхопила руками молоде деревце і притулилася до нього щокою. Потому так само притулилася до грубезного стовбура старого дуба. Щоправда, обхопити його руками не змогла. Для цього знадобилися би ще принаймні три дикунки, котрі б обступили дерево, вхопившись за руки.

Пташка підлетіла до Дикунки і цвірінькнула біля її вушка: «Іди за мною».

Дикунка впевнено рушила за пташкою, враз забувши не тільки про хижих звірів і отруйних комах, а й про зміючок-оленок і навіть про те, що може заблукати.

Пташка летіла довго, поки сіла на маленького бука, який дивом виборів собі місце серед дубків. Дикунка теж зупинилась і роззирнулася. Попереду був ліс, праворуч і ліворуч теж ліс, а за її спиною дерева зійшлися майже стіною, так що світло ледве пробивалося між їхніми кронами. «Як же я сюди забрела? — подумала Дикунка. — Має ж бути якась стежка». Та стежки не було. Не було вже і пташки на тоненькому букові. Певно, полетіла у своїх синичачих чи щиглячих справах. Дикунка не розумілася на птахах. Вона так активно крутила головою, шукаючи стежку, що остаточно втратила орієнтацію і вже цілковито не тямала, звідки прийшла. Дерева були схожі одне на одне, квіти — теж, якихось особливих знаків вона не

помічала, бо навіть про це не думала. Дикунка пройшла ще трохи — як їй здавалося, назад — і побачила на старому дереві дупло, з якого виглядали три крихітні білчачі писочки.

«Які вони гарні! А де ж їхні тато і мама?» — подумала вона.

Тато і мама білченят сиділи на грубій гілляці й допитливо дивилися на Дикунку, яка приязно помахала їм рукою і пішла далі. Ліс чимдалі густішав, і Дикунка не мала жодної певності, що рухається у бік свого хмародера. Можливо, прямує у ще густішу гущавину, де на неї чекають хижі звірі, а якщо раптом усе складеться не аж так погано — то семеро гномів... З маленької кишеньки наплічника до неї долинули знайомі звуки, Дикунка швиденько вийняла телефон. Монітор був темний і не вмикався.

«Забула зарядити батарею!.. Що ж я робитиму?»

Дикунка враз злякалася. Сонце хилилося до заходу, ось-ось мало стемніти. Вона вперто рухалась уперед. Чи назад? Сутеніло. Дикунка дивилася під ноги, щоби ні за що не перечепитись, а коли підвела голову, побачила двох білок на товстій гілляці старого дуба.

«Я вже була тут, — зрозуміла вона. — А може, це інші білки? Вони ж усі схожі одна на одну. Але ні. Тут теж троє діток і дві дорослі білки. В усіх чорні китички на хвостиках. І дуб ніби той самий. Він був тільки

один такий величезний, а всі решта молоденькі. Де я? Як мені звідси вийти?»

Тієї миті Дикунка відчула, що, крім білок, там був ще хтось. Вона злякано роззирнулася, хоча й не вірила, що дикі звірі можуть підходити так близько до міста. Проте замість звірів побачила в сонячному трикутнику на краю галявини чоловіка в темних джинсах і в картатій сорочці. З його лівого плеча звисав наплічник. Дикунка завмерла. Усередині в ній усе стиснулося, подих перехопило. Вона відчула себе маленьким зайчиком, який зустрівся в густому вечірньому лісі зі сірим вовком. Чоловік не був схожий на вовка, але Дикунчина уява розходилася не на жарт.

— Привіт! — сказав чоловік.

Його голос був спокійний і анітрохи не загрозливий.

— Привіт! — ледве чутно відповіла Дикунка.

— Я Упертюх. А ти хто?

— Я Дикунка, — вже впевненіше промовила вона, — і, здається, я заблукала. Ти знаєш, як вийти з лісу?

— Знаю. Я тут неподалік живу. Можеш зайти до мене трішки відпочити. Маю каву, чай зі шипшини і чоколядове вино.

— Чоколядове вино? — здивувалася Дикунка. — Це ще що таке? І де ти живеш неподалік? У лісі?